vycházel. Zdůrazňuje jen, že činnost Ludmily M. spočívala v obsluze promítacího přístroje, převíjení kotoučů filmů, udržování stroje v pořádku, jeho čištění a mazání, a snaží se z toho dovoditi, že tato činnost jest jen mechanická, ba přímo prý automatická, ježto všechny výkony promítacího stroje jsou zmechanisovány a zautomatisovány tak, že na dovednosti operatérově závisejí čím dále tím méně.

Leč stížnost přehlíží, že činnost Ludmily M. se nevyčerpávala jen uvedenými pracemi, nýbrž že práce tyto byly toliko přípravnými, resp. pomocnými výkony, nezbytnými k tomu, aby bylo dosaženo vlastního a hlavního úkolu činnosti kinooperatérky, která spočívala v předvádění biografického představení promítáním filmů, s úpravou hudebního doprovodu. Zaměstnání toto bylo podle zjištění žal. úřadu hlavní činností jmenované. Při něm je třeba pečlivě sledovati jak postup, tak i bezvadné předvádění celého programu a dbáti také bezpečnostních předpisů. Ono vyžaduje určitého zvýšeného duševního a nervového napětí. Liší se proto ve své podstatě význačně od zcela mechanického zaměstnání osob, jež při své hlavní činnosti obstarávají jen čištění, úklid, hlášení návštěv, posílky a rozmnožují písemnosti pouze cestou chemickou a mechanickou. Různá intensita duševní námahy při obojím druhu zaměstnání jest pak překážkou, aby bylo možno s hlediska ustanovení § 1 odst. 1 bodu 3 pens. zák. č. 26/29 Sb. označiti řečené hlavní výkony kinooperatérovy ve smyslu tohoto předpisu jako práce podobné těm, jež zákon uvádí tam příkladmo jako práce vyňaté (srov. také Boh. A 11.506/34).

Stanovisko stížnosti, že Ludmila M. jako kinooperatérka vykonávala jen práce podobné těm, jež zákon v cit. ustanovení vypočítává, a že je z toho důvodu z pensijní pojistné povinnosti vyňata, nelze tedy uznati správným. Opačnému úsudku žal. úřadu není proto možno právem vytýkati ani po této stránce nezákonnost.

Č. 11.981.

Pojištění úrazové: * Výstava aeroplánů, pořádaná aeroklubem, není skladištěm po živnostensku provozovaným podle čl. I bodu 5 zák. č. 168/1894 ř. z.

(Nález ze dne 18. června 1935 č. 16.948/35.)

Věc: Úrazová pojišťovna dělnická pro Čechy proti zemskému úřadu v Praze o úrazové pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Stěžující si pojišťovna vyslovila výměrem z 8. listopadu 1927, že práce při výstavách cizích aeroplánů, pořádaných Aeroklubem v Praze na výstavišti, t. j. instalace a složení stánků a ostatní práce pomocné nepodléhají úrazové pojistné povinnosti, ježto nejde o práce prováděné v leteckém podniku ani o práce stavební.

K námitkám, jež podal proti tomuto výměru orgán státního dozoru nad stěžující si pojišťovnou, zem. úřad nař. rozhodnutím jej zrušil, vyslovil, že řečený podnik úrazovému pojištění podléhá a zařadil jej podle titulu 36 (podniky skladištní a skladní) do nebezpečenské třídy VI. a do nebezpečenského procenta 25. V důvodech se uvádí: Aeroklub republiky Čsl. pořádá vždy ve tříletých obdobích výstavu aeroplánů, na nichž k postavení stánků a strojů, jakož i k rozebrání jich zaměstnává přechodně dělníky. Při těchto výstavách Aeroklub uskladňuje a vystavuje v najatých prostorách letadla, motory a materiál pomocného průmyslu. Za tyto úkony vybírá poplatky, jak od firem cizích, tak i domácích. Při výstavě v r. 1927 docílil čistého zisku 30.603 Kč 10 h. Z toho je zřejmo, že podnik, o nějž jde, jest podnikem živn. ve smyslu § 1 odst. 4 č. 2 úr. zák., neboť živn. podniky ve smyslu tohoto ustanovení sluší rozuměti všechny podniky provozované po živnostensku, t. j. směřující za ziskem, byť i nepodléhaly živn. řádu. Okolnost, jakým způsobem se s docíleným ziskem naloží, jest pro tuto otázku nerozhodnou. Vzhledem k povaze podniku (ukládání motorů, letadel a pomocného materiálu) lze podnik zařaditi pod titul 36 (podniky skladištní a skladní), takže tento podnik podléhá úrazové pojistné povinnosti podle zák. č. 168/1894 ř. z. (podniky skladišť zboží provozované po živnostensku), nehledíc k tomu, zda se v podniku užívá parního kotle nebo strojů hnaných živelní silou.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Kladný výrok o úrazové pojistné povinnosti podniku Aeroklubu, o který jde v tomto sporu, opřel žal. úřad, jak je zřejmo ze závěru odůvodnění nař. rozhodnutí, o ustanovení čl. I bodu 5 zák. z 20. července 1894 č. 168 ř. z. Podle něho jsou pro případ úrazu podrobeny pojistné povinnosti ve smyslu úraz. zák. z 28. prosince 1887 č. 1 ř. z. z r. 1888 podniky skladišť zboží, po živnostensku provozované. Z toho plyne, že zákonným předpokladem pro úrazovou pojistnou povinnost podle cit. předpisu jest, aby šlo o skladištní podnik, t. j. takový, v němž úschova cizího zboží za úplatu až do doby, kdy jím jeho majitel jinak disponuje, sama o sobě jest předmětem a účelem podnikání, které se děje po živnostensku, t. j. trvale s úmyslem a za účelem dosažení zisku (sr. Budw. 10.843/1897 a 5938/1908 A). Jen tehdy, jsou-li in concreto splněny tyto pojmové znaky skladištního podniku, jest dána úrazová pojistná povinnost ve smyslu cit. zákonného ustanovení. Nestačí tedy pouhá úschova, resp. uskladnění cizích movitých věcí, jež se děje za jiným účelem, než za účelem úschovy.

Žal. úřad dospěl v nař. rozhodnutí k úsudku, že v tomto případě jsou uvedené předpoklady úrazové pojistné povinnosti dány. Stížnost to popírá a v rámci uplatněných námitek podstatné vadnosti řízení a nezákonnosti snaží se dovoditi, že výstavy cizích aeroplánů, pořádané Aeroklubem, t. j. instalace a složení stánků, jakož i ostatní práce pomocné nejsou vůbec podnikem skladiště zboží ve smyslu čl. I bodu 5 zák. č. 168/1894 ř. z. ani podnikem po živnostensku provozovaným, takže chybí tu zákonné předpoklady úrazové pojistné povinnosti uvedeného podniku.

Jde tedy především o to, zda výstava aeroplánů, pořádaná Aeroklubem, jest skladištěm zboží ve smyslu čl. I bodu 5 zák. č. 168/1894 ř. z. V této příčině jest po stránce skutkové nesporno, že Aeroklub pořádá vždy ve tříletých obdobích výstavy aeroplánů, na nichž vystavuje letadla, motory a materiál pomocného průmyslu. Rovněž tak jest nepopřeno, že za tyto úkony vybírá od vystavujících firem poplatky. Podle čl. II stanov, uložených u správních spisů, jest Aeroklub republiky Čsl. odborným sportovním a společenským střediskem k hájení a povznesení zájmů letectví ve všech jeho odvětvích. Činnost klubu směřuje k dosažení tohoto účelu a za tímto účelem mimo jiné pořádá odborné výstavy (čl. III lit. d) stanov). Z těchto ustanovení stanov a uvedených nesporných skutečností vyplývá, že účelem pořádání výstav Aeroklubem jest dosažení spolkového úkolu ve stanovách vytčeného, t. j. povznesení zájmů letectví předváděním cizích aeroplánů a leteckého materiálu veřejnosti ve formě výstavy, nikoli však úschova cizího zboží za úplatu, tedy účel jiný, než jaký jest nezbytným pojmovým znakem skladištního podniku.

Jestliže žal. úřad přes tento nedostatek podstatného pojmového znaku skladiště zboží ve smyslu ustanovení čl. I bodu 5 zák. č. 168/1894 ř. z. podnik pořádání výstav Aeroklubem subsumoval pod toto ustanovení a vyslovil jeho úrazovou pojistnou povinnost, vyložil si nesprávně cit. zákonné ustanovení, pročež nař. rozhodnutí musilo býti již proto zrušeno pro nezákonnost, aniž bylo třeba zabývati se také ještě otázkou, zda pořádání oněch výstav dálo se po živnostensku.

Č. 11.982.

Závodní výbory: I. * Námitky proti volbě závodního výboru nelze odmítnouti jako opožděné jedině z toho důvodu, že nebylo zároveň učiněno o nich oznámení předsedovi volebního výboru podle 3. odst. § 25 vl. nař. č. 2/1922 Sb. — II. Jestliže se při volbě společného záv. výboru proti předpisu § 7 odst. 2 zák. o záv. výborech nezvolí ani jeden člen ze skupiny menšiny, nutno provésti novou volbu celého záv. výboru.

(Nález ze dne 19. června 1935 č. 16.878/35.)

Prejudikatura: ad II.: Boh. A 7336/28.

Věc: Jan P. v P. proti rozhodčí komisi závodních výborů v Poděbradech o volbu závodního výboru.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: St-l Ivan P. podal rozhodčí komisi podle zák. o záv. výborech v Poděbradech námitky proti volbě do záv. výboru v závodě firmy Josef I. v P., konané dne 5. ledna 1933, a sice učinil tak jednak podáním došlým rozhodčí komisi dne 7. ledna 1933, jednak podáním, které rozhodčí komisi došlo dne 13. ledna 1933.